

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ἸΕΙΟΝ ΘΕΤΙ
ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ - ΛΥΚΕΙΟΥ

Πέτρα που κυλάει...
...ελευθερώνει!

ΜΑΚΡΥΝΙΤΣΑ 2007

Ὕμνος της ομάδας της «Δόξας»

Τα «Ωσαννά» βουβαθήκαν
Προδωμένος στο Σταυρό
Βασιλεύς τώρα της Δόξης
Μ' ένα στέμμα ακάνθινο
Μ' ένα «μνήσθητι» θ' αγγίξεις... Ουρανό

*Δες, μέσα στο Φως
πέτρα που κύλησε δίνει Ζωή
και τη στυγνή τη νύχτα
τη νικά Αναστημένος Θεός.*

*Τώρα γυμνός, κενός ο τάφος
κι ο Άδης βουβός
«ουκ ἔστιν ὧδε» ο Κύριος
Μη ζητάς τη Ζωή στους νεκρούς
Το Θεό μη ζητάς στους θνητούς
Λευτεριά δίνει στους τολμηρούς.*

Δόξα Αναστημένη
Για το σώμα το φθαρτό
Δόξα η ψυχή ντυμένη
Χρώματα απ' τον ουρανό
Η ψυχή που προσμένει... το Χριστό.

Ύμνος της ομάδας της «Γιορτής»

Όλοι στη γιορτή καλεσμένοι
Όλους το τραπέζι προσμένει
τίποτα μη σε κρατά!
Τ' Ουρανού ο Δεσπότης γιορτάζει
και τον εαυτό Του μοιράζει
κέρασμα είν' η χαρά!

Μυρίζει η νύχτα πασχαλιά
κεριά αναμμένα και φιλιά
κανείς απ' έξω μη σταθεί!
Για όλους έχει ο Χριστός
Συγγνώμη, Αγάπη κι Άγιο Φως.
Φτάνει να θέλεις, Του αρκεί.

*Στην πιο μεγάλη τη Γιορτή
Σώμα και Αίμα, Άρτος, Κρασί
Αμνός χαρίζεται ο Χριστός
και καταργείται ο θάνατος.
Στην πιο μεγάλη τη Γιορτή
έχω μια θέση όπως κι εσύ!
Και δε φοβάμαι μη τελειώσει
γιατί ελπίζω πως κι εγώ
θ' αναστηθώ!*

Αν μακριά Του έχεις αργήσει
Κι αν την πλάτη Του 'χεις γυρίσει
τίποτα μη σε κρατά!
Όπως τον Αδάμ ανασταίνει και εσένα θα περιμένει
σήμερα παντοτινά!

Κανείς δεν είναι περιττός
να μη βρεθεί κανείς εκτός
όποιος ζητήσει θα γευτεί
Το πέρασμα στον Ουρανό
το Πάσχα αυτό το φωτεινό
για την ψυχή Άγια Λαμπρή!

Στην πιο μεγάλη τη Γιορτή...

Ύμνος της ομάδας της «Χαράς»

Το Φως σου μοιράζει
Χριστέ την ελπίδα.
Σοφία κι αγάπη,
καρδιάς μυστικό...
Χαρά αναβλύζει,
χαρά των αγγέλων,
στην πλάση χαρίζει
αγάπης παλμό!

Είναι φως, είναι φως
ναι! Χριστέ από Σένα,
ένας φάρος για μένα
να μην πάθω κακό.
Είναι φως, είναι φως
της χαράς οι ακτίνες,
που ζεσταίνουν τις νύχτες
για Ανάσταση ζω!

Χαρά που τη νιώθω,
όσο ψάχνω αλήθειες.
Ανάστασης δώρο,
ζωής οδηγός.
Κυλάει η πέτρα,
κυλά και το δάκρυ,
για θλίψη κι αν θα 'ρθει
δε θα φοβηθώ!

Είναι φως...

Ύμνος της ομάδας της «Συγγνώμης»

Τι αργούμε να πούμε, τι δε φτάνει ως τα χείλη
ούτε κι αν χωριστούμε και σκορπίσουμε οι φίλοι;
Ποιο ταξίδεψε δάκρυ στην Εδέμ γεννημένο
και στου Άδη την άκρη να στεγνώσει προσμένω;

*Μια σταλίτσα συγγνώμη τι μπορεί να αλλάξει
απ' την ψυχή ως το νου;
Τη σκληρότερη γνώμη, τη χειρότερη πράξη
τη«ματιά» του Θεού!*

*Πταίσματα... συγγνώμη που ανέτειλε
Όλη την πίκρα για τον Άδη και στο φως
Ζεστός, ο Ήλιος της συγγνώμης, ο Θεός!*

Με τα πικρά μας λάθη αυτή είν' η ανάστασή μας
δε μένει κατακάθι να ντρέπεται η ψυχή μας.
Η πιο παλιά συγγνώμη ανέτειλε απ' τον Τάφο
τι πιο μεγάλη αγάπη απ' το Θεό να πάθω;

Ύμνος της ομάδας της «Νίκης»

Στα βαθιά του Άδη
μέσα στο σκοτάδι
ένα Φως σαν το σπαθί διαπερνά την πίκρα!
Και στα ξεχασμένα
μάτια δακρυσμένα
κάποιος σκούπισε τα δάκρυα!

Σα γλυκός αέρας
μιας μεγάλης μέρας
στου θανάτου τα υπόγεια τα μαυρισμένα
Φως του Νικητή μας
που έχει την ψυχή μας
και αγάπη δίχως άκρια!

Πάει την άβυσσο στον Παράδεισο
Φτιαγμένο για ψυχές βασίλισσες
πρέπει να 'σαι φτωχός, να 'σαι μίζερος
αν το σκοτάδι σου δεν νίκησες!

Πώς μπορείς Πατέρα
Ήλιε και Αγέρα
να βυθίσεις την Ανάσταση μεγάλο δίχτυ
και τους πικραμένους
στον καημό κλεισμένους
να τραβήξεις στην ανασαιμιά!

Μόνο εσύ το ξέρεις
πώς να καταφέρεις
από αδύναμη ψυχή, ψυχή να περισσέψει
και σε μια στιγμούλα
από μια ψυχούλα
ν' αναστήσεις ένα νικητή!

Πάει την άβυσσο στον Παράδεισο...

Ύμνος της ομάδας της «Τιμής»

Πέτρα κυλά,
ένας έρημος τάφος
σαν άδεια καρδιά,
που `ναι ο ατίμητος
που ετιμήθη τριάντα αργύρια;
Τέτοιο το τίμημα
πόσο πολύτιμο Αίμα κυλά
πόση ατίμωση
είν' η τιμή της «ημών σωτηρίας»
αποτίμηση βαριά!

Τέτοια τιμή
ανεκτίμητη ελπίδα
Ανάσταση πια!
Απ' το σκοτάδι η Ζωή
σαν τη μέρα γλυκά ανατέλλει!
Έτσι ας χαράξει η Αγάπη
σαν φως στην δικιά μου καρδιά
έτσι χαρά να γεμίσει η ζωή
και τα βάρη να φύγουν
σαν την πέτρα που κυλά!

Πέτρα που κύλησε
Ζωή πλημμύρισε!

Πόση τιμή
να γιορτάζω κι εγώ
την Ανάσταση πια!
Έρθε σαν άνοιξη
πέτρα που κύλησε
πάει ο χειμώνας!
Όλα στο Φως ομορφαίνουν
κι οι ελπίδες σαν φρέσκα κλαδιά
θέλουν ν' ανθίσουν ξανά
σαν ψυχές στον Παράδεισο πάνω
τί ανεκτίμητη χαρά!

Ύμνος της ομάδας της «Αρετής»

Τη λαμπάδα μόλις που έσβησε κρατώ,
την Ανάσταση «φοράω»
και σ' ολόχρυσο ποτήρι με Χριστό
την ψυχή μου ξεδιψάω...

Θεέ μου πόσο Σ' αγαπάω
αυτή η στιγμή ας μη χαθεί που έτσι Του μιλάω.

*Πριν πω το ευχαριστώ για όσα Σου χρωστώ
Εσύ, Πατέρας, με προφταίνεις
στη λίγη μου αρετή σα να 'χω πια το τι!
Πως με καταλαβαίνεις!*

Απ' τα λόγια ενός πατέρα δυνατού
που Χρυσόστομα μιλάει
έχω φτιάξει μια εικόνα του Θεού
που ανασταίνει όποιον πονάει.

Μια ψυχή που αγωνίζεται και πάει
Μπορεί ψηλά για να πετά ή στο φως «κυλάει»

Πριν πω...

Ύμνος της ομάδας της «Πίστης»

Πώς μου ζητάς
να ἔρθω μες στο νερό;
που να βρω θάρρος και ξοπίσω Σου να τρέξω;
Σαν με κοιτάς
νομίζω πως μπορώ,
ὅμως Χριστέ το μέσα κύμα πως ν' αντέξω;

Αν είχα, θ' άπλωνα
τα χέρια μου με πίστη
ὅπως ο Πέτρος
Σ' άγγιξε πριν να λυγίσει!

*Αν είχα πίστη μια σταλιά
μπορεί να σήκωνα βουνά
μπορεί στα κύματα επάνω να πατούσα.
Θα ἔταν το θαύμα αληθινό
ζωή θα άλλαζα
τους φόβους και τα πάθη
πιο σωστά θα πολεμούσα
Ας είχα πίστη μια σταλιά
και θα νικούσα!*

Που θα Σε βρω;
το μήμα είν' αδειανό
Πόσο προσπάθησα να φτάσω εδώ πέρα.
Πέρα από εδώ
πώς να σ' ακολουθώ;
στη Λευτεριά μαζί Σου με κυλάει η πέτρα!
Αν είχα, θ' άπλωνα
τα χέρια μου με πίστη
σαν το Θωμά
πριν την αλήθεια ψηλαφίσει!

Αν είχα πίστη μια σταλιά...

Ύμνος της ομάδας της «Ζωής»

Στάχυ σε είπαν στο χώμα και βυθίστηκες
κι όσοι μπορούσαν σε είδαν αναστήθηκες!

Είσαι ζωή που ζωή έχεις δώσει
Όσα χρωστούσαμε έχεις πληρώσει
και ξεχρεώσεις πάνω σε θρόνο Σταυρό.
Μ' έναν Ιούδα που σ' έχει προδώσει
Κι αναρωτιέμαι πως είμαστε τόσοι
Σε δοκιμάζω ακόμα , παιδί Σου κι εγώ, που Σ' αγαπώ!

Κι αν φοβάμαι πως κάνω θυσία
Είμαι σαν μαθητής μ' απουσία
που σε όσα μου δίδαξες , Κύριε , τα ξέχασα.
Κι αν φοβάμαι πως κάνω θυσία
Είμαι σαν μαθητής μ' απουσία
Άφησα κενά πολλά κενά.

Όταν η γλύκα του κόσμου τελιώνει
Κι όταν το βλέμμα στον πόνο βουρκώνει
Δε φανερώνει η ψυχή σου κρυμμένη ζωή.

Μα όταν Εκείνος την πέτρα σηκώνει
Και την κυλάει σ' απελευθερώνει
Δε θέλεις τίποτα μόνο να Σ' έχει μαζί!

Αλήθειες να έχεις στο νου για ν' αντέχεις
Μ' Αυτόν να Ζεις!

